

Paní Anna Sedláčková stala se herečkou velmi záhy; pokud vím, vystoupila poprvé asi před dvaceti lety ve hře E. Krásnohorské, již spisovatelka napsala pro jakousi slavnost Ženského výrobního spolku, kam slečna Sedláčková chodila do školy. Nebylo-li rozhodnuto již dříve, toto ochotnické či školácké představení určilo budoucnost slečninu, opustila šití šatů, hodiny francouzské a stala se umělkyní rychle a rovnou na Národním divadle. Dnes přesahuje o značnou výšku ostatní herecký sbor a s její velikostí jsou mnohé potíže. Z tohoto stavu plyne, že mnohé úlohy jsou jí malé, krátké a nepadnou jí; z nezaměstnanosti pak vzešlo roztrpčení, rozluka, hněvy a touha. Dnes zjihlý p. Hilar a roztoužené obecnstvo nadarmo volají pí Sedláčkovou ku práci. Nevrátí se! Nikoliv! Intendantura skřípe zuby a pana F. S. Frabšu to také mrzí. Ve veřejném hlasování o korunu hereckou, jež tento příznivec divadla a umění uspořádal, pí Sedláčková dostane zajisté první cenu, avšak rozhodne hlasování o návratu, nestane-li se Frabša do té doby intendantem? Aby byla věc jistější, dělá se veřejné mínění; ovšem ti, kdo mají smysl pro práci, ať soudí jakkoliv o umění i o těchto nedůležitých věcech, zajisté budou požadovati jednu nezbytnost: kázeň a řád, jenž je podstatou každé účelné činnosti. Tato odpověď je tím správnější, jde-li o divadlo, či jedná se jenom o ješitnost?